

nak, že členové zkušební komise byli podjati. Těmito výtkami nezpůsobilosti a podjatosti členů zkušební komise nemohl se však nss vůbec zabývat, ježto je st-l v řízení správním neuplatňoval (§§ 5 a 6 zák. o ss).

Opřel-li žal. úřad svůj závěr, že st-l neovládá jazyk státní tou měrou, aby mohl vykonávat úřad veřejného notáře, o svrchu uvedený posudek zkušební komise, před níž se st-l bez námitek podrobil zkoušce z jazyka státního, nemohl nss shledati, že by tento závěr žal. úřadu, ježž, jak uvedeno, může soud přezkoumávat pouze s hlediska § 6, odst. 2 zák. o ss, spočíval na skutkovém podkladě vadně zjištěném.

Poukazuje-li st-l k tomu, že obdržel v roce 1903 od býv. uher. min. správ. zmocnění vydávat notářské listiny také slovensky, že také skutečně v řadě případů listiny slovensky sepisoval a že zástupce min. sprav. republiky čsl. pověřený organisováním soudnictví na Slovensku uznal v roce 1920, že st-l ovládá jazyk čsl., brojí tím v podstatě proti věcné správnosti svrchu zmíněného závěru žal. úřadu; jak svrchu bylo již řečeno, vymyká se však přezkoumání tohoto závěru žal. úřadu po stránce věcné jeho správnosti z kognice nss-u.

Z těchto příčin bylo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2243.

Řízení před nejv. spr. soudem: K absolutní zmatečnosti a tedy neúčinnosti určitého výroku úřadu správního musí nss přihlížeti i tehdy, když zkoumá na podanou stížnost toliko rozhodnutí jiného úřadu, které však vydáno bylo na podkladě onoho zmatečného výroku.

(Nález ze dne 19. dubna 1923 č. 6306).

V ě c: Dr. Zikmund D. v P. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska, býv. županu župy šáryšské a býv. administrativnímu výboru župy šáryšské o pensionování, vyměření pense a předpis srážek jako náhrady za vybrané vyšší požitky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí býv. administrativního výboru župy šáryšské ze dne 23. listopadu č. — se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — —

Pokud stížnost směřuje proti usnesení administrativního výboru bývalé župy šáryšské ze dne 23. listopadu 1920 jest uvést toto: Intimát tohoto usnesení sice praví, že možno se z něho odvolati do 15 dnů k ministerstvu a st-l také skutečně odvolání na ministra s plnou mocí podal, které podle spisů dosud nebylo vyřízeno.

Zároveň však podal také ihned přímo stížnost na nss; stížnost tuto uznal nss přes uvedené právě právní poučení přípustnou, neboť, jelikož tu jde o věc župního úředníka, jest rozhodnutí administrativního výboru ve smyslu předpisů zák. čl. XXI/1886 a § 45 zák. čl. XXVI/1896 konečné a podléhá přímo kognici nss.

Vzhledem k tomu bylo se v tomto směru zaměstnávat meritem věci.

Uvedené usnesení administrativního výboru býv. župy šáryšské vzalo na vědomí rozhodnutí župana ze dne 4. října 1920, kterým se st-li

ustanovuje výše pense vzhledem k tomu, že byl rozhodnutím téhož župana z 10. července 1920 dán na odpočinek.

Aby některému zaměstnanci výška pense mohla býti stanovena, jest především nutno, aby onen zaměstnanec pravoplatně, tedy též příslušným orgánem byl pensionován.

Tento předpoklad však v tomto případě splněn není.

Výrok o pensionování st-lově stal se rozhodnutím župana z 10. července 1920.

Podle znění tohoto rozhodnutí měl župan — vydávaje ono rozhodnutí — za to, že jde o pensionování podle § 5 vl. nař. ze dne 21. května 1920 č. 361 Sb., pokud se týče podle § 8 zák. ze dne 22. března 1920 č. 210 Sb.

Tento názor však není správný, neboť žádost st-lovu ze dne 7. října 1919 nelze ovšem právě tak považovati za žádost ve smyslu § 6 zákona č. 210/20, teprve mnohem později vydaného, jako nelze spojovati s rozhodnutím min. pro Slov. ze dne 28. února 1920 č. — důsledky, které pozdějšími předpisy a to Šem 8 zákona č. 210/20 a Šem 5 nař. č. 361/20 spojeny jsou se záporným vyřízením žádosti podané ve smyslu § 6 zák. č. 210/20.

Vzhledem k tomu nelze tedy pensionování st-lovo provedené županem vůbec posuzovati podle zákona č. 210/20 ani podle nař. č. 361/20; naopak lze pensionování to posuzovati jediné jako pensionování župního zaměstnance podle bývalých uherských předpisů.

K takovému pensionování však příslušným je podle zák. čl. VI/1876, XXI/1886 a XXVI/1896 jediné administrativní výbor, nikoliv však župan. Bylo tedy pensionování st-lovo provedeno orgánem nepřislušným a je onen pensijní výrok županův tudíž zmatečný a právní moci neschopný. Vzhledem k tomu nebylo také vůbec zákonného podkladu pro vyměření pense ani pro schválení tohoto vyměření pense administrativním výborem, jest proto nař. rozhodnutí administrativního výboru býv. župy šáryšské ze dne 23. listopadu 1920 nezákonné, a bylo je tudíž zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Podle toho, co zde uvedeno, není st-l dosud pravoplatně pensionován, neboť třeba nss z formálních důvodů (pro opožděnost stížnosti a proto, že věc nebyla dosud konečně vyřešena pořadem instancí správních) nemůže se meritorně zabývati rozhodnutími županovými z 10. července 1920 a z 4. října 1920 samými o sobě, tedy nelze přece těmto rozhodnutím pocházejícím od orgánu nekompetentního přiznávatí právní účinnost.

K tomuto nedostatku ovšem nutno přihlížeti tam, kde rozhodnutí ona jsou vzata za základ pro rozhodnutí jiné (rozh. býv. administrativního výboru župy šáryšské), jehož přezkoumání nss-u náleží.

Č. 2244.

Samospráva obecní na Slovensku: I. * Při výkonu schvalovacího práva podle § 5 zák. čl. XXI z r. 1886 nemůže ministr, odpíraje schváliti usnesení municipálního zastupitelstva, postupovati libovolně, nýbrž jest se mu řídití úvahou, zda usnesení lze srovnati se